

Jo ja he dit prou. I tu?

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 8 de desembre de 2016

Va haver-hi un temps, a l'edat mitjana, en el que conquerir com més territoris, millor, era l'única missió de qualsevol estat que es preués. Gastaven fortunes per descobrir terres llunyanes i s'imposaven als territoris veïns per tal de tenir més riquesa i poder.

Més endavant, ja a l'edat moderna i contemporània, eren els petits territoris els que s'unien a les grans nacions per defensar-se dels invasors. Ells compartien la seva riquesa a canvi de saber que un exèrcit poderós els defensaria, si arribés el cas.

Però en l'esdevenir del temps, els territoris annexionats per la força van anar demanant la seva llibertat i gairebé tots ho varen aconseguir. Colònies africanes, americanes i asiàtiques, van esdevenir estats independents i col·laboren, en major o menor mesura, amb els seus conqueridors demostrant, molts d'ells, que se'n surten la mar de bé. Fins i tot algun (els Estats Units d'Amèrica) ha arribat a ser primera potència mundial.

De la mateixa manera, al continent que fou el més desenvolupat, el conqueridor en essència (Europa), molts països, units per aliances matrimonials, econòmiques, estratègiques, i també els conquerits per les armes, s'han desempallegat del "país-mare" (la majoria, de forma civilitzada, democràtica i pacífica).

Ara mateix, Escòcia, que fa dos anys no es va acabar de decidir per sortir del Regne Unit vol, ara sí, la seva llibertat. I tornaran a fer un referèndum sense cap oposició per part de Londres.

Però els catalans, conquerits per les armes, enganyats, espoliats i menyspreats des de fa més de 300 anys, tenim la

desgràcia que el nostre botxí no ens deixa marxar. En ple segle XXI, encara no és demòcrata, ni ho serà mai.

Després de més de tres segles munyint la mamella catalana, encara no ha après com ens ho fem els catalans per “de les pedres fer-ne pans”. I la raó és molt senzilla: Perquè no els interessa ser autosuficients. Massa esforç. Perquè s’han de trencar l’esquena quan altres ho fan per a ells? I, mentre els territoris que formen Espanya no siguin prou madurs per espavilar-se, per buscar-se les garrofes, no tindrem cap oportunitat de que ens deixin marxar.

Ho tenim pelut, molt pelut, perquè a Espanya, el que al segle XVIII eren “drets de conquesta”, al XX van ser “drets del vencedor de la guerra civil” i al XXI és el maleït i injust “café para todos”. Col·laborar està molt bé, ser saquejats és un delictes. Ser solidaris vol dir donar a un tercer, durant un període determinat, l’ajut que hom consideri, donant per fet que, qui rep aquest ajut, s’espavilarà des del primer moment per ser autosuficient. El que es fa amb Catalunya (a part de mostrar-nos odi permanent, de trepitjar constantment la nostra llengua i cultura, i de tractar-nos com una colònia perduda al desert en la que no cal invertir ni un cèntim) se’n diu ESPOLI. I ja n’estem cansats.

Estem cansats d’aportar el 20% al PIB espanyol i rebre un ridícul 4% de les inversions de l’estat (estigui qui estigui a Madrid). Estem cansats de tenir unes infraestructures tercermundistes, quan estem pagant línies d’AVE que no fa servir ningú o autovies gratuïtes que porten “de Madrid al cielo” (és a dir, a qualsevol punt de l’estat, menys a casa nostra). Cansats de tenir uns ports i uns aeroports deixats de la mà de Déu, quan són els més productius de tot l’estat. Cansats de fer servir uns trens de rodalies que són les deixalles que ningú vol fer servir al territori espanyol. Cansats d’haver de pagar les autopistes perquè l’estat no ens les ha fet i, o les paguem, o ens desplacem en carreteres de tercera. Cansats de que facin tot el possible per tal que no

prosperem econòmicament, a pesar que això són diners per a ells. Cansats de que ens deroguin totes les nostres lleis, incloses les que afavoreixen als més desfavorits, i portin als tribunals als nostres representants per posar unes urnes. Cansats de què els mitjans de la caverna ens ignorin i menteixin sobre nosaltres. Cansats de rebre insults i menyspreus i que la justícia no actuï. I estem cansats, molt cansats de ser maltractats sistemàticament i no passi res.

Ens agradaria anar “a les bones”. Hem demanat que se’ns escolti una i mil vegades. Però no hi ha res a fer. No hi ha manera. I, francament, almenys jo, sóc una persona, no una vaca lletera, i no tinc uns pits perquè me’ls munyin constantment els espanyols a canvi d’insults i retallades dels meus drets més elementals. Els meus pits són per alletar als meus fills, no als fills de l’amo que, a més, em maltracta. No, jo ja no puc més. Tinc una dignitat i vull fer valer els meus drets. S’HA ACABAT EL BRÒQUIL! Si no és a les bones, serà sense negociar, però ja és hora de dir-ne prou i fotre el camp. NO VULL SER ESCLAVA NI UN DIA MÉS!